

העלוין' האמור בשגגה העיבור. שכש שהציבור איןם מבאים פר
 ושעריר אלא על עבורה זורה שהייכים על ודונה ברת, ונדרש לעיל
 מוגירה שוה 'מעוני' 'מעני', כן יחיד נשיא ומישיח איןם מבאים
 שעירה אלא על דבר שהייכים על ודונו ברת.
 הגمرا מאמרת מהו המקור לכל הדברים האמורים לשיטת חכמים.
 שואלה הגمرا: **רבנן נתקא** **לו** **לדין זה מדמךרי ליה רבי יוחשע**
לבריה – מהדרשה שדרש רבי יוחשע לפני בנו. שבסוף פרשת
חטאת עבורה זורה נאמר (שם ט כט) **'תורה אתה יהוה לך לכם לעשה'**
בשנינה, ואחר כך נאמר שם ט ל' **הנתקש אשר תענישך בך רמה וגוי**
ונכ儒家 הפשחה ההורא מקרבר עפה. ומכך שננסכה חטא עבורה
זורה בשוגג לרבות של עבורה זורה במצויה, אנו למדים שאין מבאים
על שגגה חטא אל באחטא שחויכים על ודונו ברת. ובכך
שנאמר' תורה אתה היה לך, הוקש **כל ההורא כולה וככל**
عبارة שבתורה **לחטא עבורה** **כוברים**, מה **חטא עבורה**
פוכבים **באה על דבר שתקיבין על ודונו ברת** **ועל שנינו קפאת**, אף
בכל העברות שבתורה **אל בא על דבר שתקיבין**
על ודונו ברת **ועל שנינו קפאת**.

שואלה הגمرا: **אשכחן לחיד ונשיא ומישיח**, שבין **בעבודת כובדים**
ובין פשׂאר המתאות איןם מבאים חטא אל בא על דבר שודונו ברת.
אך בפר ושריר של צבור בעבודת כובדים **מנון לנו** **שאינם באים**
אל בא על דבר שודונו ברת **שוגגו חטא**. והרי לא נסמכה
ינורחתה **אל לא שוגגת חטא** **ולא לשוגגת הציבור**, שכן בכל כתובים
אלנו נאמר' בPsi' שמושמעותה יהיד.
 משיבת הגمرا: לאחר סיום פרשת שוגגת עבורה זורה של ציבור,
פתח ואמר קרא בתחלית פרשת שוגגת עבורה זורה שה יהיד, **'אם'**
נפש אתה התחטא בשגונך (שם ט כט), והאות י'ו של תיבת ז'אמ'
מוסיפה על הענן העלין של שוגגת ציבור, ומחרבת בין שני
 הפרשיות, **וילך אלין מתחנן** – נלמד על האמור בחטא ציבור
שנאמרה למללה מהחטא חזר שנאמרה למלה, שכש שחטא
יהוד איןנה באה אלא על חטא שודונו ברת **וכפי שלמדנו לעיל**
מהחסוכות לעונש ברת, הוא הדין לחטא ציבור.
 שואלה הגمرا: אין לנו פר ושריר של ציבור בעבורה זורה
אל פר צבור בשאר מתאות, **כנל' כן בגוריה שוה של פשׂענין'** 'מעוני'.
 ברת. משיבת הגمرا, **לייף כן בגוריה שוה של פשׂענין'** 'מעוני'.
שבפר העלים דבר של כל המצוות נאמר (יקרא ד י) **'ונגעלים דבר**
מעיני הקהל', ובפר ושריר ציבור של עבורה כובדים **נאמר** (במדבר
 ט כט) **'יהיה אם מעוני לך עדרה געשחה לשגנה'**, בשם **'שמעוני'**.
האמור בפר ושריר של עבורה כובדים **אינו אלא בדבר שודונו ברת**
על ודונו ברת, אף **'מעוני'** האמור בפר של כל המצוות הוא בדבר
שודונו ברת.
 הגمرا אמרת מה רבי לומד מופסוק 'תורה אתה': שואלה
הגمرا, **רבני הדורש את הדין האמור בפר העלים דבר מגורייה**
שהה של עלייה' עלייה, **ואינו דורשו מטוריה אתה'** בדרכיו חכמים,
האי' תורה אתה' **מאי עביד ליה** – מה הוא דורש ממן. משיבת
הגمرا: **טיפען ליה לבי פסוק** וה **לדרשה אחרית**, **ברגניא, צפי'**
שפאנינו שחקח **חטנותם בעבורה זורה וכו'** **ויתרים שעובדים עבורה**
זורה לבני מ羅בים – **בני עיר הנידחת שעובדים עבורה זורה**,
שחולוקים בעונשים ובדין מונום, שהלויים עונשים **בקקליה ולפיכך**
קמונין לסת – **שורן** **ואינו נשרף** **אבל אקרוביין עונשם ברייה**,
ולפיכך קמונין **אבר בשירפה**, **כטול נפלוק** **אף בקרבונטין**, **ואם**
עבדו בני עיר **אתה עבורה זורה** **בשוגג לא יהוה דינם** **ביהדים**
ששנגו בה, **ולא יתחייב כל יהיד וחדר מהם בשעריה לחטאota**.
תלמוד לומר, **'תורה אתה זיהה לך'**, **למלך שבין יודר העובד**
עובד זורה **ובין עיר שלימה העובדת בעבורה זורה בשוגג**.

וכן לא מבאים העיבור פר לעולה ושריר לחטאota בשוגג עבורה
בובים, אלא רק **על דבר** **שילדחים** העוברים עליו קיין על ודונו
ברת **ועל שנינו** **חפאת**, בגין זביחה והקטירה וניסוך והשתוחואה
לעובד זורה. אבל עבירה שאין חיבים עליה ברת במצויה, בגין
המחבק ומונשך **עובדה** **בלא מעשה**, אף על פי שיש עליה ברת,
חיבת חטאota, בגין שעבודה בלא ברת, או שאין חיבר עבורה בשוגג
אין **הציבור** **מבאים** **עליה** **פר ושריר**. וبنוי **במשנה** בהוריות
ט. פ. כל **מצוא** **של לא תשעה** **שבזהר שתקיבין על ודונו ברת** **ועל**
שנינו **חפאת**, **חיד מביא** **על שגגה בשפה או שעירה נקבה**, **נשיא**
ביביא **על שגגה שעיר זכר**, **וכהן** **צישי** **ששנגו ביטוי דין** **ששנגו**
בחוראה **ועשו** **הציבור** **על פפי הוראותם**, **מביין** **פ. ואמ שונג**
בעבודת כובדים, **או גם יורד גם גשיא** **וגם כהן פישח** **מביין** **על פ. כי**
שוגטם שעירה **לחטאota**. **וכזכור** **עובדו** **ובודת כובדים** **על פ. כי**
הוראת בית דין **מביין** **פר עיילת**, **ושעיר להפאת**.
 הגمرا מפרש את מקורה של רבי: **מנא** **הע** **מייל שאין מבאים**
חטאota **אלא על דבר** **שודונו ברת**, **רתנו רבנן**, נאמר בפר העלים
דבר של ציבור **ויקרא ד ז**, **ונעוצה** **התקאת אשר חטא עליה**, **רבי**
אומר, **נאמר** **כאון** **בחטאota** **ציבור עלייה**, **ונעמר** **תלון** **בפרש**
עדויות **(שם ח ז)** **לגולות** **ערותה עליה** **בחיה**, **ותיבת עליה** **פנוייה**
לודושה בגזירה **שה**, **מה למלן** **בערויות הוא** **דבר שקייבים על ודונו**
עונש ברת **ועל שנינו** **קרבן חפאת**, **אף קאן** **בחטאota** **ציבור** **אלן**
 מבאים **פר העלים** **דבר אלא על דבר שקידען על ודונו ברת** **על**
שנינו **חפאת**, **ומאחר שדורש רבי את ה'עליה' לדין זה**, **שוב** **אינו**
פנוי לדרוש ממן **פטור ערוה וצרה ביבום**, **ועל כן** **הו הוצרך לדורשו**
מיילקה, **כਮבוואר לעיל** **בשיטתו**.
 הגمرا מביאה את המקור לבר שחטאota משייח' באה ריק על דבר
שודונו ברת: **אשכחן** – **אכן** **למדנו מגורייה** **שה** **ושצבור** **מביאים**
פר ריק **על דבר** **שודונו ברת**, **אך** **פר** **כהן מישח גענין** **שאינו בא אלא**
אם **כן שגג** **בדבר שודונו ברת**. משיבת הגمرا: **דרכיב במשח** **(שם**
ד ז) **אם קבלן הפשחה יחתא לאשמת העם**, **תני** **עשה אשמת משיח**
ובבר שאמיר כתוב לאשמת העם, **תני** **עשה אשמת משיח**
בדרא **פר של ציבור**.
 הגمرا מביאה מקור לדין האמור בחטאota יהיד ונשיא: **ואף חטאota**
יירד ונשיא **אינה** **באה אלא על דבר** **שודונו ברת**, **משום דתאייא**
גורייה **שה** **'בצאות'** **'מצאות'**. **שבחטאota** **חיד נאמר** (ס"כ) **'אם גבש'**
אתה התחטא בשגגה מעם הארץ בעשרה **אתה מבל מצות** **ה'** **אשר לא**
העשיה ואשם, **ו לנבשニア נאמר** (ס"כ) **יעשה** **אתה מבל מצות** **ה'**, **וכש**
שמציאות **אבור**, **שאף הוא** **אינו מביא** **פר אלא על דבר** **שודונו ברת**, **אך**
מציאות' **האמור בפר ציבור** **אינו אלא בדבר** **שודונו ברת**.
 הגمرا מביאה מקור לדין האמור בחטאota יהיד ונשיא: **ובבר שודונו ברת**
כוכבים: **שנינו לעיל בבר** **מכובדים**, **ו לא** **מביאים** **הציבור** **פר ושריר**
בעבודת כובדים, **אלא על דבר** **שתקיבין על ודונו ברת** **ועל שנינו**
חפאת, **ו דין** **ונלמן** **בדבר שוגג זעיר זעיר זעיר זעיר זעיר זעיר**.
המוציאות **אינו אלא בדבר** **שחיבים** **לייף**
של עבודת כובדים **אינו אלא בדבר** **שודונו ברת**.
 הגمرا מביאה מקור לדין האמור בחטאota יהיד ונשיא: **ובבר שודונו ברת**
עבדות **כוכבים**: **וכן מה** **שחטאota** **יהיד ונשיא ומישיח** **של עבודת**
כוכבים **אינו באota** **אלא על דבר** **שודונו ברת** **ו יש בו מעשה**, **מקורה**
מנחה שנאמר בעבורה זורה (שם ס"כ) **'אם גפש אתה התחטא בשגגה'**,
אחד יהיד ואחד נשיא **ו אחד משיח** **במשם מכתוב זה**, **שכולם** **שימים**
בקרכבים. **ו זקי'ו** **של זיאם מזופיע על עגנון ראשון** **של שגגה בעבורה**
זורה **של ציבור** **שנכתב לפני בפרשה**, **ומוחבר** **את שני העניות**
יהיד, וילמד הענין **התקთן** **שהוא שוגגת יהיד ונשיא ומישיח** **מן** **הענין**

~ נקודות משנהות קוריש ~ (ש"ט צו תשכ"ח)

בראו. ולא זו בלבד **שלא טש** (בזכר מהותי), אלא אף לא **הטו** (סתיה קלה), לא לימין – הוספה דבר **שלא נצטו**, **ולא לשמאל** – הרשות דבר **שנצטו**.

להגיד שבחו, שלא הפו ימין ושמאל (**רש"ח, לו**) מטרתם של ימי המלואים היה להניע ולהרגיל את אהרן ובניו בעבודת הקדשו. והפטוב מספר בשבחם, **שפיד בתרמלת העבוזה, עוד לפני שהתרגלו והתאמנו, הצליחו לעשוה**

צ"ו פסוקים, צ"ו סימן. חslt פרשת צו

ההפטורה לציבור ולשמו"ת لكمן עמודים ערה - רעו

המשך ביאור למ"ס ימות ליום רביעי עמ' א

שרה הייתה אמו של שמעון היבם פטורה מחוליצה ויובם, וпотורת גם את רבכה צרתה, ואם כן מודע לנשגה במשנה אופן זה. אלא אין מוקם לcosaיאו וזכל, שכן אמו שהיא אונוסת אבוי בפלוגתך דרביה ויהודה וחכמים אס מותר אדם בגנות אבוי, להחכמים אדם נשא אונוסת אבוי, ורביה יהודה ורבנן (להלן צ) היא תלואה. שכן נ החלקו רבי יהודה תיתכן מציאות של פטור צחה באמו נונוסת אבוי, שדרי גם ראובן האח הראשון שמתה היה סור לישא את שרה אמו של אחיה, ממשום שהיא אונוסת אבוי. ובפלוגתך לא קא מיריד – והממשנה אינה נוקתת אלא עיריות הפוטרות צוותהן לדרכי הכל, ולא אלו הדשניות במחולצת, ועל כן לא הוסיפה המשנה דין זה.

מקשה הגمرا: כי לא נשנו במשניות אלו נשים האסורות ביבום הדשניות במחולצת, והתיר איסור מצוח ואיסור קדושה דיפלני בהם רבי עקיבא ורבנן, וכן על פי כן קתני במסנה שון חולצות איין מהטיבמותו. שכן שנינו להלן (ב), שנשים שהן שניות לעיריות, כגון הנשים האסורות על היבם מדורבן, הרי הן חולצות ולא אם אמו, והן האסורות על מותיבמותו, והן הקרים 'איסור מעזה'. וכן הנשים האסורות על היבם באיסור לאו או עשה, כגון שנפללה לפניו מזorbitת או נתינה, הרי הן חולצות ולא מותיבמותו, והן הקרים 'איסור קדושה'. והוא ממשום שמן התורה דין מותורת אף ביבום, שכן עשה של יובם ודוחה לא תעשה, אך מאוחר שאין להתרין אלא בביבאה הראשונה, אבל הביאה שנייה שאין בה מצוחה אסורה, אסרו חכמים אף את הביאה הראשונה מושם גירה, אטו ביבאה שנייה, ומכל מקום היא חיית בחליצה. וכן הוא רק לשיטת חכמים הסוברים שקידושין תופסים בחכמי לאוין, אבל רבי עקיבא סובר שחכמי לאוין בחכמי בירתו, ואם כן לשיטתו כל הנשים האסורות באיסור לאו דין דין העיריות השניות במשנתנו, והרי דין פטורות מן החוליצה והיבום מן התורה. הרי לנו כי המשנה נוקתת אף אוננסים השנויים במחולצת תנאים, ואם כן היה לה לשנות ש שערה עיריות, שהרי לשיטות חכמים אף אמו שהיא אונוסת אבוי פוטרת את צרתה.

מהרצת הגمرا: **אייצדריך** 'תורה אתה יהיה לך', כי לול' כתוב זה סלקא דעתך אמרא, הויאו וצבור השוגג בעבודה וורה על פי הזראה של בית דין מיטו – (מביאים) פר לעוללה ושער להטאת, אוניה נמי יתוו איפכא – בני עיר שלימה ששוגגו בעבודה וורה יביאו אף הם פר ושעריך אך אבעון הפרק מציבור שעיגג, כלומר פר להטאת ושער לעוללה. אי נמי – או שהיה עולה בדרעך לומר שאוכן איריך שבני העיר יביאו בפורה על שוגגתם, ומכל מקום אין לו תקינה ולא יביאו קרben, שכן מסברא יש לחיקם מכל חכמי חיטתה, ומלאו ואין להם להביא אין להם בפורה. קא משפטו לעי' תורה אתה קדשו ור' מושע זאת מיתורה אתה.

זיהה לך; שדיין המרובים שוה לדין היחסים בשוגגת בעבודה וורה, ובמיכאים שעירה להטאת כל יחיד.

הגمرا מביאה קושיא על מנין חמיש עשרה הנשים הפטורות את צרותיהן נשנה במשנה: אמר ליה לוי לוי, מאי אירא דתני – מודיע שנתה המשנה 'חמש עשרה נשים' בלבד, ליתני שיש עשרה את צרתה.

אמר ליה רבי לוי, במרופח לי שאין לו מוץ בקדשו לשואל שאלת זו, שהרי מאי דצער להקשות, שתשנה המשנה גם את אמו שהיא אונוסת אבוי, שאף היא פוטרת את צרתה. ובוגן שנשא יעקב את לאה וילדיה לו את ראובן, ואנס יעקב את שרה וילדיה לו את שמעון. ונשא ראובן את שרה אונוסת אבוי ושהיא מותרת לו בין שאינה אשת אביו, ונשא ראובן עוד אשה ושם רבקה. ומוטר ראובן בלא ذרע, ונפלו נשיו לפני שמעון ליבום וראה צירור, שהרי

1 של ציבור אלא אם כן שוגgo כל ישראל או רובם, אבל בני עיר
2 אחות דין כיחידים שางנו.
3 הגمرا מקשה על דרשה זו: מתקוף לה רב תקלנית מהגניזה, וכי
4 טעמא שהושוו בני עיר שלימה ששוגגו בעבודה רדה ליחידים
5 שהו – אר לולי כתוב וה תוו אמיינא שנחקל בקרובם ולא יהו
6 לאו הבי – אר בחרח דין יומין. שכן אם מסברא היה לנו
7 ביחידים. והרי בחרח דין בדין יומין. שכן אם מסברא היה לנו
8 לחلك את חטאותם משאר המהטפרים לפי שם חולקים משאר
9 חייבי מיתה בית דין בכר שמנונים אבוי, אם כן נאמר דין פר ושער
10 ביאו. אם תאמר ליתו – שיביאו פר להטאת, הלא צבור שางנו
11 בשאר מצות לא תעשה שבתורה הוא דמיito – מביאים אותו. ואם
12 התאמר שביאו המרובים השוגגים בעבודה זורה רדה
13 השוגג בשאר מצות התורה הוא דמיito אותה. ואם תאמר
14 שהarovים מביאים שער על שוגגתם, הלא נשייא שוגג בשאר
15 מצות הוא דמיito אותו. ואם תאמר שביאו פר לעוללה ושער
16 להטאת, הלא צבור שางנו בעבודת זוכבים הוא דמיito אותו.
17 ואילא מאי ביאו, הלא בחרח ביאו הטעת שעירה, והרי כל יחיד
18 גמי שעירה קיינו קרבנן, אם כן בחרח שהושווה הטעת המרובים
19 להטאת היהיד, ומודע ערך לדריש זאת מיתורה אתה.
20 מהרצת הגمرا: **אייצדריך** 'תורה אתה יהיה לך', כי לול' כתוב זה
21 סלקא דעתך אמרא, הויאו וצבור השוגג בעבודה וורה על פי הזראה
22 של בית דין מיטו – (מביאים) פר לעוללה ושער להטאת, אוניה נמי
23 יתוו איפכא – בני עיר שלימה ששוגגו בעבודה וורה יביאו אף הם
24 פר ושעריך אך אבעון הפרק מציבור שעיגג, כלומר פר להטאת
25 ושער לעוללה. אי נמי – או שהיה עולה בדרעך לומר שאוכן איריך
26 שבני העיר יביאו בפורה על שוגגתם, ומכל מקום אין לו תקינה ולא
27 יביאו קרben, שכן מסברא יש לחיקם מכל חכמי חיטתה, ומלאו
28 ואין להם להביא אין להם בפורה. קא משפטו לעי' תורה אתה
29 קדשו זאת מיתורה אתה.
30 ומיכאים שעירה להטאת כל יחיד.
31 הגمرا מביאה קושיא על מנין חמיש עשרה הנשים הפטורות את
32 צרותיהן נשנה במשנה: אמר ליה לוי לוי, מאי אירא דתני –
33 מודיע שנתה המשנה 'חמש עשרה נשים' בלבד, ליתני שיש עשרה
34 נשים, שהרי יש עוד ערוה נוספת (שתבואר בסמוון) שהיא פוטרת
35 את צרתה.
36 אמר ליה רבי לוי, במרופח לי שאין לו מוץ בקדשו לשואל
37 שאלת זו, שהרי מאי דצער להקשות, שתשנה המשנה גם את אמו
38 שהיא אונוסת אבוי, שאף היא פוטרת את צרתה. ובוגן שנשא יעקב
39 את לאה וילדיה לו את ראובן, ואנס יעקב את שרה וילדיה לו את
40 שמעון. ונשא ראובן את שרה אונוסת אבוי ושהיא מותרת לו בין
41 שאינה אשת אביו, ונשא ראובן עוד אשה ושם רבקה. ומוטר
42 ראובן בלא ذרע, ונפלו נשיו לפני שמעון ליבום וראה צירור, שהרי
43

בתה, ובת בתה, ובת בנו, ובת אשתו, ובת בתה, ובת בתה, לא נאמר'
 'האשרה להו מותרת ליה והאשרה להו מותרת ליה'. פאי מילא,
 מפיין דערות בטו בשתי אחות, שתהיה האחת אסורה על בם
 אחד ומותרת לשני והשניה תהיה אסורה ליבם החשי ומותרת
 לראשן, רך בבטנו מן האופסי משבחת לה. וכגון שאנס רואבן את
 שרה וילדה לו את החל, ואחר קר אנס שמעון את שרה (אנוסת
 רואבן) וילדה לו את לאה, ונמצא שורחל בת רואבן ולאה בת
 שמעון הן אחותיות מן האם, ונsha לוי את רחל ויהודה נשא את
 אהוותה לאה ומתו לי ויהודה בעלי בניהם, ונפל נשים לפניהם רואבן
 ושמעון לבושים צירויין. רחל האסורה על רואבן ממש במוותרת
 להתייכם לשמעון ואינה אסורה עליו משום אהות זוקחת, לפי
 אהותה לאה ואלה מתו לי זוקחת לו
 כלל. וכן לאה האסורה על שמעון ממש במוותרת להתייכם
 לרואבן. אבל בבטנו מן הגושאין לא משבחת לה שהותה כל אחת
 מהן מותרת לאחד ואסורה לשני, שהרי אם נשא רואבן את שרה
 וילדה לו את רחל וצירויין לא יתכן שתיננס שרה לשמעון, שכן
 אף אם גירושה הרוי היא אסורה עליו ממש גירושה אהוי, ואי
 אפשר שתשתי אחותיות מן האם ייוו בנות של שני אחים ומהותה
 הנושא להם. ומשום כן לא נאמר דין גושאין קמיין – מדברת המשנה, אבל
 שדוקא בקרובות שעיל ידי גושאין לא קא פירוי משנתנו.
 הגمرا מבייה פירוש אחר בדברי רכבר רבי חייא: ואבוי מתרגם את
 דברי רכבר רבי חייא שבבדורי המשנה להלן ונכלל אף בפ' מאנוקות,
 פ' דאשפוני משבחת לה – שמעצינו גם בכתו שינהוג בהן הכלל
 'האשרה להו מותרת ליה והאשרה להו מותרת ליה', אוי בעא מון
 ג' האופסן תהיי – ואם צריך להעמידו בעורה שעיל דוי אונסים
 העמידו באופן זה, אוי בעא מון גישואין תהיי – ואם צריך להעמידו
 בעורה שעיל דוי נישא אין העמידו באופן זה. אבל אשת אהוי שלא
 היה בעלomo לא כבלת בכל האמור. פאי מצעמא, בז'ו דרכ' לכי'
 שבעון הוא דמשבחת לה – (מצינו) אפשרות זו של 'אשרה להו
 מותרת להו ואשרה להו מותרת להו' באשת אהוי שלא היה
 בעולמו. שכן לשיטו לא נארחה אשא אח שלא היה בעולמו
 אלא אם כן נולד אחה קודם שםיבר מה האח שההיה בעולמו, אבל
 אם יבמה האח הש夷 ורק אחר קר נולד השלישי, ואחר קר מות
 השני בלבד בנים הרוי מתייבמתו לו, ולשיטו יתכן דין אהות
 באשת אח שלא היה בעולמו, בגין שהרו רואבן שמעון לוי ויהודה
 אהים, ורחל ואלה אהות. ונsha רואבן את רחל, ושמעון נשא את
 לאה. ומות רואבן בלבד בלא בניהם, ונפלה רחל לפניהם רואבן
 קר נולד אהיהם ישכר, ומיצא את רחל אל אשא רואבן אסורה עליו
 ממש אשא אהוי שלא היה בעולמו. ואחר קר ייבם לוי או רחל
 אשא רואבן, ומת שמעון בלבד בלא בניהם, ונפלו נשים
 ואחר קר נולד זבולון אהיהם ומיצא את לאה אשא שמעון אסורה
 עליו ממש אשא אהוי שלא היה בעולמו. ואחר קר ייבם יהודה
 את לאה אשא שמעון, ומתו גם לוי ויהודה בעלי בניהם, ונפלו נשים
 ליבם. שלשית רכבר שמעון ממש בשיחר ששהיה בעולמו
 אשא רואבן שלא היה בעולמו של זבולון שנולד
 אחריו נתניתה מהאחות זוקחתו מכאן שאלה אהותה
 אינה זוקקה לו. ולאה האסורה לזבולון ממש שהאחות אשא שמעון
 שלא היה בעולמו של זבולון, מותרת לשיחר שההיה בעולמו של
 שמעון, ואני אהות זוקקתו מכין שרחל אהותה אינה זוקקה לו
 צירויין. אבל לבקנן לא משבחת לה אפשרות זו צירויין, שכן
 לשיטות שום ייבם ולבוסף נולד ישנו איסור אשא אהוי שלא
 היה בעולמו, הלא רחל אסורה גם לזבולון כיון שלא היה בעולמו
 של רואבן המתה, ולא מעיל מה שמצויה בהיתר. על כן לא העמיד
 אבי את המשנה להלן בעורה של אשא אח שלא היה בעולמו,
 ממש שפְּלִגְתָּא לא קא פירוי.

הגمرا מבייה פירוש אחר בדברי רכבר רבי חייא, ומוקשה ממנה על
 תשובה רבי לוי שהובאה לעיל, ורב פפרא מתרגם את דין
 אהות האמור אף באשת אהוי שלא היה בעומץ, ממש
 שמשבחת לה דין זה באשת אח שלא היה בעולמו בשיא
 – בששה אהים, ואלבא דרכ' שמעון, ובסדר המבוואר לעיל.

רפלג'י בה רבי שמעון ורבנן להלן (ה), ורבי שמעון מזכיר
 חיליצה, ובכל זאת קטע במשנהנו שדייא פטרת את צורתה
 מחיליצה ויבורם, בשיטת חכמים שהיא עצמה פטרה מחלוקת, הרי
 לנו שהמשנה נוקתה אף יינינם השינויים במחלוקת, ואם כן מודיע
 לא נקתה אף את אנוסת אבי.
 מהרצתה האמורה: רבי שמעון איינו חולק על הכתמים להתר אשת
 אה שלא היה בעולמו ביבום, אלא אם כן נולד האח השישי רכ
 אחר היבום בנטילה הריאשונה. וכגון שהרו רואבן ושמעון אהים,
 ונשא רואבן את שרה, ואחר קר נולד אהודם לוי, ומיצא את
 ווגם נשא את רבקה מן השתק. ואחר רואבן ביל' בנים, ווגם
 שרה נשואה לשמעון שהיה בעולמו ומות גם שמעון ביל' בנים,
 ונפלו נשיו לפני ליבום וצירויין. שבאופן זה חולק רבי שמעון
 על חכמים וסביר שכין שבשבועה שנולד לוי בבר נתיבימה שרה
 לשמעון פקעה ממנה ויקת בום שהיתה עליה במיות רואבן, אם
 כן בשגופלה לפני לוי ליבום אחר מותה רואבן ורק לבסוף
 באשת שמעון שדייה בעולמו ומותה לה, וכך ליל' ליבום אורה או
 את צורתה רבקה. אבל בז'ו בז' שמעון את שרה צירויין בז' שמעון
 ואחר שנולד ייבם שמעון מות שמעון ללא בנים אינה מתייבמת ליל'. שהרי
 אלא מודה שאם מות שמעון ללא בנים מותה לא התייבמת ליל'. שהרי
 שנולד עדין לא התייבמת לשמעון, ועודין היהתה הריאשונה מרואבן ממש
 רואבן. והוואיל ונאסרה עליו אף בנטילה הריאשונה מרואבן ממש
 שלא היה בעולמו, הרי דיא אסורה עליה אף בנטילה השניה
 שמוחמת שמעון. אם כן יש להעמיד את משנתנו האוסרת אשא אח
 שלא היה בעולמו באופן זה, ונמצא שהיא שנואה בדברי כרך.
 מוקשה הגمرا על תירוץ זה: והאמר רבי אושעיא (שם) חלק היה
 רבי שמעון אף במשנה הריאשנה שבפרק שני העוסקת באשת אח
 שלא היה בעולמו, באופן שקדום נולד לוי וрок אחר קר יבמה
 ממשון, ואך בה מותיר רבי שמעון לוי ליבימה לאחר מותה שמעון,
 ואם כן משנתינו האוסרת אשא אח שלא היה בעולמו אף בנטילה
 שנייה שמעון בדרכה אינה שנואה בשיטת רבי שמעון.
 מהרצתה הגمرا: קא אירותוב – הריא נסתרו דברי רבי אושעיא אלו
 להלן (ט). מברירות מפורשת, ולמסקנא לא התיר רבי שמעון אלא
 ביבם השני ולבסוף שנולד השלישי. ואם כן יש להעמיד את
 משנתנו בדברי הכל, ובאופן שנולד השלישי קודם לשמעון.
 הגمرا מוקשה מהמובואר בדברי רכבר רבי חייא שאך דינים
 השנויים במחלוקת מוחקרים במשנתנו: שנינו במשנה להלן (ט),
 ארבעה אהים שהו שנים מותם נושאים לשתי אהות, ומותו בעלי
 האחות בלבד לא בנים, נשותדים חוליות לאחר דוחאות הנורותים
 אבל אין מתייבמותם להם צירוי גן. והוא משום שלשותה האחות יש
 זוקתו בום ליבמים, ונמצא שככל אחת מהאהות היא גם אהות
 מושם שהיא דומה לאחות אשא. מושפה המשנה, שאמם היהת
 אחת מהאהות אסורה על אחד האחים באיסור ערוה גמורה וצירוי
 ד', הרי הוא אסור רק בה ומותר בה אהותה, שכן העורה פטרוה
 מhilיצה ויבורם ושוב אינה זוקחתו, ומימילא אף אהותה אינה אהות
 זוקקה. אבל האח דשני אסור על אחד האחים באיסור ערוה
 לחיליצה. ואם היהת האחת אסורה על אחד האחים באיסור ערוה
 ופקעה זיקתה ממנה, ואחותה אסורה באוטו אויסור על האח השני
 (צירוי ה), האחות האסורה לראשון, שהרי שתין זוקקות לו
 על הש夷 מותרת לראשון, שהרי אף אהות מהאהות אינה אהות
 זוקקתו של אף אחד מהאהות כאמור.
 והאמר רב יוחנן אמר רכבר, וכן עני רבי חייא, בז'ו – בכל חמש
 שעשרה העירויות והשניות במשנתנו, אוי קוויא בז'ו את דין המשנה
 להלן (ט), שהאסוציא לאח זה מוקרת לאח זה, ונאסוציא לאח זה
 מוקרת לאח זה. שככל עירויות תאחותה האחת מהאהות
 אסורה על בם אחד, ואחותה אסורה באוטו באיסור על האח השני
 היבם השני, כפי שיפורט להלן. ועל כן אחותה של כל ערוה ששייא
 גם יבמה – ג'יוסה, חולצת או מתייבמת לאוורו אח שהערוה
 אסורה עלייה, ממש שאינה אהות זוקקתו. ובב' יוחנן מתרגם
 – מפרש] את דברי רכבר רבי חייא, שבבדורי המשנה להלן נכל Rak
 תשע מתרך כל העירויות הדשניות במשנתנו מהקומות ואליה, אבל
 שיא בבי דרישא – שיש העירויות הריאשונות השניות במשנתנו